

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈR, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 27 JULI.

Schlitterende zegepraal der Katholieken in de Gemeente-Kie- zingen door geheel België.

Onder dezen titel geeft de *Gazette van Dixmude* een overzicht over de laatste gemeente-kiezingen en antwoordt op de verkeerde uitleggingen die de liberale dagbladen, om het ministerie te bevechten, er aan geven: wij schrijven hier dit artikel over:

Voor iemand die niets anders dan liberale gazetten leest, zal het misschien wat vreemd voorkomen als wij zeggen dat de *kiezings van 1° juli de noodlottigste dag is geweest, welken het liberalisme ooit heeft moeten onderstaan*. En nogtans zulks is niets dan de echte waarheid, en met de bewijzen in de hand zullen wij dat betoonen. Maar, vooraleer te beginnen, maken wij twee eenvoudige bemerkingen. Ten eerste 't is dat wij niet zullen spreken van deze steden waar de toestand dezelfde gebleven is, zoo voor de katholieken of de liberalen. Ten tweede, 't is dat wij zullen de buitengemeenten daartoe, anderszins dat ware te lang, en wij zouden gedurig hetzelfde moeten herhalen, want zij zijn bij dozijnen te tellen de liberale burgemeesters die op het slagveld gebleven zijn. Dit opgemerkt zijnde, ziehier de veranderingen door de laatste kiezingen bijgebracht:

Ten voordele der liberalen in de volgende steden: te Antwerpen, waar te voren de kandidaten van de meeting allen gekozen waren, zijn tegenwoordig 29 liberalen en 1 meetingist als raadsleden uitgeroepen. Maar over dien uitslag zeggen wij een woord hierna.

Te Leuven, waar 11 katholieken en 10 liberalen waren, is er tegenwoordig maar 1 katholiek meer in den raad.

Te Namen waren er 11 katholieken en 6 liberalen; nu is het 11 liberalen tegen 6 katholieken.

Te Doornik waren te voren 5 katholieken in den raad en 3 zijn vervangen door liberalen.

Te Dixmude hadden de katholieken tot nu toe 4 van hunne mannen behouden, en alle vier zijn door liberalen vervangen.

Eindelijk te Ostende en te Veurne, heeft de katholieke opinie, die in den raad minderheid was, nog eene man verloren.

En daarmee is de lijst van het gansch liberaal gewin gesloten. Dus slechts in drie steden hebben zij de meerderheid gewonnen, en in vier hunne macht versterkt.

Na laten wij de steden volgen, waar de katholieken gewonnen hebben, en meer mannen hebben dan te voren:

I. En vooreerst in de volgende steden is geheel de liberale koterij, met den burgemeester aan

het hoofd, van kant gezet, en door splinter nieuwe katholieken vervangen, te weten:

Te Lokeren, 15 katholieken in plaats van 15 liberalen. 't Was sedert 20 jaren dat de liberalen daar aan het hoofd waren, en nu worden zij met hunnen heer burgemeester Van Landeghem aan de deur gezet.

Te Ronse is de staat van zaken ook geheel en gansch gekeerd; 13 katholieken in plaats van 13 liberalen.

Te Bouillon was de raad samengesteld uit 9 liberalen; alle hebben van den eersten tot den laatsten, hunnen paspoort gekregen en zijn er door 9 katholieken vervangen.

Te Meenen zijn 9 katholieken in plaats van 9 liberalen gekozen; nog eene stad die van de koterij verlost is.

Te Aerschot heeft geheel de liberale regencie haren kassaart gekregen. De burgemeester, M. Van Ophem, was sedert 24 jaar in bediening en ging ten naasten jare zijnen jubilé vieren van 25 jaar burgemeesterschap; maar de kiezers hebben hola gezegd, en M. Van Ophem met zijne mannen eene tuimeling doen maken.

Te Dendermonde zijn 11 katholieken in verangving van 11 liberalen gekozen. Nog een liberale raad naar den weerlicht.

Te Ninove waren de liberalen sedert 13 jaren alléén meester: hun rijk is geëindigd, 't zijn nu allen katholieken.

Bijgevolg, in zeven steden zijn de liberalen met luid en haer van het stadhuys getuimeld en door katholieken vervangen.

II. Volgt nu de lijst der steden waar onze vrienden voortaan de meerderheid van den raad zullen uitmaken, daar zij te voren de minderheid waren:

Te Eclou waren er maar vier katholieken in den raad, nu is geheel de raad uit 11 katholieken samengesteld.

Te Halle zijn 9 katholieken en 2 liberalen gekozen. Nog eene stad waar de liberalen geen meester meer zullen zijn.

Te Nijvel was de katholieke opinie maar door 1 raadsheer vertegenwoordigd en nu zijn er 10 katholieken en maar 1 liberaal gekozen.

Te Lier was de raad samengesteld uit 9 liberalen en 2 katholieken; nu is het al zuiver katholiek. Het doctrinair bestuur van MM. de burgemeester Brugman en C^e is uit.

Te Geraardsbergen is geheel de katholieke lijst gekozen; de uitredende liberalen zijn geklopt.

Dus nog 5 steden die het liberaal juk afgeschudt en het bestuur aan de katholieken hebben overgeleverd. Is te zamen twaalf steden die van liberaal katholic geworden zijn.

III. Om nog klaarder te bewijzen hoeveel de katholieke opinie gewonnen heeft in de gemeentekiezing, zullen wij nu de steden opsommen, waar de katholieken ofwel de meerderheid die zij bezaten versterkt ofwel eenige mannen bijgevoegd hebben waar zij nog in minderheid zijn.

gebogen knie bij de zwelgprijzen bedienen en danste, scherste, koosde bij de nachtelijke bacchanalen met schoone, lichtzinnige vrouwen, — en morgen, als hij haar moede was, zond hij ze als ketters of hoogverraders op den brandstapel! van de folterkamer op 't schavot!

En toen was koning Hendrik zijn trotschen lustigen gunsteling zelf moede geworden. Hij stiet hem terug in het stof, louter nit luim, zoo als hij hem uit luim uit het stof tot zijne duizende hoogte had verheven. Wolsey kocht zich nog eenige dagen levens, door afstand van zijne schatten en het prachtige Yorkhouse met de daarbij behorende heerlijke tuinen en landerijen aan den hebzuchtigen koning.

Maar 't was een beulsgift. Koning Hendrik kende en vreesde de wraak van den eersuchtigen kardinaal die bij den dood van paus Adrianns zelfs zijne hand naar de pauselijke tiara had durven uitsteken, die in koninklijke brieven en akte-stukken schreef: « Ik en de koning bewilligen, » die op de koninklijke munt zijnen kardinaalshoed stampelen liet. De koning liet hem oplichten en naar den Tower voeren. Toen men daar den wagen opende, vond men slechts een lijk Wolsey wist door zijn jaren lange ervaring zeer goed, hoe kort de weg van den Tower tot het schavot was. Hij had zich vergiftigd.

Zoo was Yorkhouse het koninklijk Whitehall geworden!

Maar de tijd van weelderige vreugde schijnt voor het trotsche slot voorbij te zijn. Donker en zwijgend verbergt het zich heden avond in den grauwne nevel, die om de boomen van het park een winterkleed heeft geslagen. Geen geluid klinkt door de wijde ruimte. De bedienden zweven zacht als spook over de dikke tapijten van de breede korridors. Een bleek licht schemert door de hooge vensters, als ware 't een ziekenkamer. Daarom sloistert Londen: Koning Hendrik denkt aan sterfen.

En wie de, door hartstocht verwoeste gestalte,

Te Aalst waren er tien katholieken en 6 liberalen; nu is geen liberaal meer in den raad te vinden.

Te Deynze zijn maar twee liberalen aan de dood ontsnapt; 9 katholieken zijn gekozen.

Te Brugge was het al zwart. M. Boyaval heerschte er zonder tegenzeg met 24 zijner getrouwe jaknikkers; maar woortaan zal hij te tellen hebben met 11 felle kerels die door de katholieken gekozen zijn.

Te Charleroi waren de liberalen in groot getal; nu staan er 11 onafhankelijken tegen 2 liberalen.

Te Verviers waren maar 3 katholieken in den raad; nu zijn ze met 7 tegen 7 progressisten en 7 liberalen.

Te Hasselt waren er eenige liberalen in den raad; maar nu, geen levende ziel meer; het is al zuiver katholiek.

't Is hetzelfde geval voor Eughien, Wervick en Waasten.

Te Poperinghe is de al te beruchte Van Merris naar de... eenzaamheid terug gezonden. Zijn confrater, schepen Rommens, is mede getuimeld, beide met 120 stemmen minderheid. Het stadhuys is gezuiverd. Poperinghe heeft geen een liberaal meer.

Te St-Truiden zijn 10 katholieken en 3 onafhankelijken gekozen.

Te Nieupoort hebben onze mannen de bresse gemaakt 2 van hunne mannen doen kiezen.

Ziedaar nog 12 steden waar de katholieken eene groote zegepraal hebben behaald en groote winst hebben gedaan; van die twaalf, negen hebben zelfs eene katholieke meerderheid.

Te Tongeren zijn den 1° juli 6 liberalen en 2 katholieken gekozen. De kiezers van Tongeren hebben hun laatste woord nog niet gesproken. De balloteering die binnen kort zal plaats hebben, zal bewijzen of de burgers van Tongeren vandaag ontrouw geworden zijn aan de groote katholieke grandbeginsels welke zij ten alle tijden voorgestaan hebben.

Dus er is winst voor de katholieken in 24 steden; voor de liberalen alleenlijk in 7.

Welnu, is het niet met recht dat wij zeggen dat de 1° juli eene der schoonste zegepraal is welke de katholieke gezindheid ooit behaald heeft, en dan men moet vrijwillig blind zijn of liegen gelijk een ketter, om te durven de zegetrompet blazen voor de liberalen? Nu, de liberalen hebben hunne lezers gewoon gemaakt van de waarheid niet meer dan den godsdienst te eerbiedigen.

Kiezingen.

De bestendige deputatie der provincie Limburg heeft de balloteering vernietigd die den 1^{en} juli te Tongeren heeft plaats gehad. De kiezers van Tongeren zullen dus op nieuw

samengeroepen worden om drie leden van den raad te benoemen.

Wie is de schuld daarvan? Niemand anders dan M. de Fastré voorzitter van het eerste kies bureel.

De liberalen gaan toch zeker van hunne zinnen af wanneer zij aan de kiezers zoeken wijs te maken dat het de schuld der katholieken is zoo de balloteering vernietigd wordt. Om de heeren liberalen plezier te doen, zouden de katholieken zeker de oogen moeten toe doen op alle onwettelijkheden welke M. de Fastré begaagt; zij zouden dien kwast moeten toelaten alle stembriefjes volgens zijn welbehagen goed te keuren of te vernietigen en nederig het hoofd bukken voor alle onrechtvaardigheden welke de liberalen jegens hem begaan.

Er was een heel eenvoudig middel, heeren liberalen, om de balloteering door de bestendige deputatie te doen goedkeuren. M. de president de Fastré moest zich maar gedragen volgens de voorschriften der wet. Hij moest in de opnemng der stembriefjes die strenge onpartijdigheid toonen die men met recht kan vereischen bij eenen man die de hooge zending aangenomen heeft de balans der justitie in handen te houden.

Maar in plaats van deze strenge onpartijdigheid te toonen schijnt M. de Fastré niets anders gezocht te hebben dan zich van den driftigsten partijgeest te doen beschuldigen.

En de katholieken zouden zich daaraan moeten onderwerpen? En het zou hun niet toegelaten zijn van te protesteeren en bij de hoogere overheid het recht te eischen welk M. de Fastré hun weigert? Zoo zijn wij niet getrouwd, heeren liberalen!

Gij, M. de Fastré, voorzitter onzer rechtbank zoo wel als voorzitter van het kiesbureel, zijt aan de katholieken dezelfde bescherming schuldig als aan de liberalen, en zoo lang de katholieken over uwe partijde handelwijze zullen te klagen hebben, zo lang zullen wij bij de hoogere overheid reclamereen en uwe partijde beslissingen doen breken.

Tongeren, den 26 juli 1872.

Mijnheer de Postrijder,

Μηνος ἀνδρε, θεζ.

ILIAS I.

Postrijder jonge, help mij op den toon en wijs mij eens hoe ik het moet aanleggen om de geschiedenis te verhalen van de laatste tongersche kiezing.

KONING BLAUWBAARD.

HISTORISCHE SCHETS,
NAAR HET HOOGDUITSCH.

I.

Door Londen, door Engeland gaat een vrolijk geluister: koning Hendrik VIII is ziek, doodziek — Koning Hendrik, de dwepzieke lijran, de bloedige wellusteling, de schender van Kerk en echt, ke koninklijke Blauwbaard, die twee vrouwen vermoorde en twee verstiet, denkt aan sterfen. — Geloofd zij God, die den berg eindelijk van het schoone Engeland afwentelt! O, hoe vrij zullen we weer adembalen!

Maar koning Hendrik VIII denkt nog niet aan sterfen; hij peinst over nieuwe, zonnige liefde! Het is in 1546. Een sombere winteravond heeft een dichten loodkleurigen sluier over Londen gespreid. Van de hooge tinnen en torens van de trotsche burcht Whitehall in Westminster, lekt de nevel in groote druppels, als weende hij over de ellende, die van dit huis reeds uitgegaan is.

Voor twintig jaren heette Whitehall ook Yorkhouse en behoorde aan 's konings almachtigen gunsteling Wolsey, dien Hendrik, in zijn trotsche haat tegen den Paus, tot aartsbisshop van York had benoemd. En de overmoedige parvenue, de zoon uit het volk, had zijn lustslot, neen, het slot zijner woeste lusten, op 't prachtigst en weelderigst ingericht, met het geld, dat hij het arme Engeland had uitgezogen, dat hij bij de plundering der kloosters en de vernietiging der met diamanten versierde relikwieën zich had toegeëigend, dat hij de honderden arme offers, die zijn willekeur op den brandstapel of onder de bijl des beuls had gebracht, had afgenomen.

O toen ging het lustig toe op Yorkhouse. De trotsche kardinaal liet zich als een koning met

broeder Arthur waart, en ik heb u eerlijk gehuwd, maar toen werd gij met de jaren zoo oud en ernstig en vervelend; gij stond midden in den nacht op, om toch geen uwer missen te verzuimen; op uw verwelkt lichaam droegt gij het haren kleed van den heiligen Franciscus, biecht tweemaal en vastet elke twee dagen, om mijne zonden te boeten. Gij laat den ganschen dag vervelende legende van lang vergane heiligen, en weendet, als ik mij in het bloeiend leven verbeugde...

En Anna Boleyn was zoo jong en bloeiend schoon en vrolijk geestig als zij van Frankrijk teruggekeerd, aan ons hof verscheen. Reeds den eersten avond vertelde zij zonder lachen en met geestigen scherts, een nieuw fransk prookje: van ridder Raoul met den blauwen baard, die bij een zijner reizen, zijne jonge, schoone vrouw een gouden sleutel overhandigde, met het bevel: de eene kamer van zijn slot, waarin die sleutel paste, niet te openen. — En nauwelijks is ridder Blauwbaard weg, of de nieuwsgierigheid drijft haar in die verboden kamer. — En zij vindt bloeden de hoofden van schoone vermoorde vrouwen en laat van schrik den sleutel in het bloed vallen, en hoe zij ook wascht en schuurt, de bloedvlek wil niet van den gouden sleutel af — hij wordt verrader van hare nieuwsgierigheid. — En den volgenden dag staat haar eigen schoon hoofd in de bloedkamer. Er werd dien avond onder lachen en schertsen veel er voor en er tegen gestreden, en ik gaf ridder Raoul volkomen gelijk: hadden die vrouwen zijn gebod niet overtreden? — Hoe ze mij toelachte met hare blauwe wegslpende oogen en haar helder, jeugdig schoon, zort gelaat, en overmoedig slaisterde: « Koning Hendrik VIII van Engeland, gij zoudt dus zelf aan 't eind wel een weinig Blauwbaard spelen? — En ik lachte: Schoone Anna, onze koning is te oud en te vroom en te weinig nieuwsgierig naar verboden vruchten, — maar uwe schoonheid en jeugd zou mij kunnen doen besluiten, u op de proef te

En nu, waarheen dit oog ziet: niets dan bloed, en altijd nieuw bloed! Zelfs de roode vlammetongen van dien vuurbaard grijzen hem zoo bloedig aan — en zij knetteren zoo vreeslijk bedriegelijk, als een brandstapel, waarop een arm, geofferd onschuldig mensch verbrand wordt.

Ha! daar zijn ook reeds de doubbele gezichten van Empson en Dudley, de leiders van de commissie tot verbeurdverklaring, die koning Hendrik VII instelde, om zijne Lebzucht te bevredigen, — en van hunne verbleekte lippen ruist het: wij werden geofferd om den jongen koning bij 't uitgezogen volk geliefd te maken.

« Neen, neen, neen, schoone, lustige Buckingham, ik heb u niet uit hebzucht vermoord; — de sterrekamer heeft u ter dood veroordeeld, dewijl gij naar mijnen troonstreefde... ha! ha! de rechters der sterrekamer, die ik met eenen wenk mijner oogen bestuurdte. — Leg u te slapen, Buckingham, op een hoofd zonder romp staat Engeland's kroon niet.

Wat wilt gij hier, Katharina van Arragon? Neen, ik heb u niet laten onthoofden zoals de anderen; — gij zijt van verdriet gestorven, aan een gebroken hart. Wat gaat mij dat aan? Ja, gij waart ook eens schoon en jong en begerenswaardig, toen gij nog de vrouw van mijnen